

הצומות שצמו במשך כל חדש, הוא מונה
 י"ז צומות. כן מוסיף לכל חדש שם השבט, ניסן
 לראובן וכן הלאה, וכן מזל של כל חודש. גם
 שם האבן של השבט שהיה באורים ותומים. אני
 מביא פה הפיוט של החדש הראשון הוא ניסן,
 מיוסד על פי א"ב.

קידוש ירחים דר' פנחס

(ניסן)

אביב לישע ודרור וחוסן: כתיבשע עם בו במחסן;
 ניסן: גם לשעבר ולבא לנוססן. דבור לשם ניסין.
 ניסן: הוא ראש לכל החדשים מעולה: זקידושו בשלשים ממלא ניסן:
 זמיר ותמור וסמדר מומלה: חשוקים ימשכו בעשירו מלה: ^{הפיוט}
 טעמי ראש ארבעה פרקים יתכוון: יהי ראש ארבע תקופות להבן:
 ניסן: כי ראש לארבעה ראשי שנים יתכוון: למלכים ורגלים ראש כבכור ראובן:
 מקודש החדש בעיבורו כקדם: נרמז לציר בצען מקדם:
 ניסן: ספרו שביעית יצור אחר וקדם. עניו ספרו ראשון כאבן אודם:
 פסח דרור באו בו: צום מרים בעשרים בו.
 ניסן: קבוע עשות נם בו: רגלי מבשר בו יבואו. שדי אתה אחרון וראשון:
 שמכראשית אחרון ובאחרון ראשון. תתה לבני אב ראשון.
 תנותך צור באמצע הוא ראשון ככ' ויאמר ה' אל משה ואל אהרן וגו' החדש הזה
 לכם ראש חדשים וגו' ראשון לציון וגו' ונ' עשה ירח למועדים.

כמו מר מדלי). כ ס ל י ו אורי וישעי הבחן
 ל ב. בלגיונות גמר המסת ל ב גן נעול
 נמלטה ואישלוי. נראה שמרמז כאן לו כמו לב.
 ט ב ת ארוכה למכה להקדים מותוית. בהנה
 לא ינום ולא יישן מרוית. טבת גדלה בו הדסה.
 לא ברור אם דורש טבת מלשון טוב שהקדים
 ד' הרפואה למכה ש ב ט, אחד לחדש
 ציר במ, ברכות ותוכחות לעמו צבט, שבט
 גישמו בועף אל יוחבט. דגול מלהרדות בשבט.
 מביא שם בהערות מסדר עולם שמא' בשבט פירש
 משה את כל התורה. ולזה כוון: ציר במ כו'.
 והדרש השני הוא כמו במדרש שלפנינו. א ד ר
 כנראה שדורש על שם נס פורים, אדיר ללובש
 הוד והדר. בארץ כבודו ובשמים דר. גם לשם
 אדר נתאדר.

יש להשוות פיוט הנ"ל עם הפיוט: אלים
 ביום מחוסן, מוסף א' דפסת, להקליר. הפייטן
 מסדר והולך י"ב חדשים וי"ב מזלות וכנגדם י"ב
 השבטים, כנגד י"ב ארצות הכתובים בפ' עקב.

מדבריו מבואר שדורש ג"כ ניסן משם נסים.
 אבל שמות שאר החדשים הוא דורש באופן אחר.
 ולפנינו שני מקורות שונים שלא השתמשו א'
 בחבירו. ב א י י ר הוא מתחיל מלשון אור,
 ומהמן שהיה כורע גד לבן. ס י ו נ מלשון
 סיני. ת מ ו ז אפשר לומר שמרמז ג"כ
 לדרש שבמדרש הנ"ל. במה שכותב: החדש ששף
 בו שטן וכו'. ומרמרשטיין לא ביאר. א ב, ששון
 ישאב בתשעה בו ובחמשה עשר בו. אב. גבוה
 לבנים יתאב, כדרש הגמ' ברכות מה לו לאב
 שהגלה את בניו פי' שהקב"ה אביהן של ישראל
 מתאוה לבניו. כרחם אב לבנים. א ל ו ל משום
 שתוקעין כל החדש מלשון בתקע כלול. שהשופר
 חלול. בתקעו בהילול לשון הלל. ת ש ר י
 מלשון הוכשר, אישרי תישורי. מ ר ח ש ו נ
 על שם הגשמים הוא דורש איד ועב ונשיא
 ונישובן. ביאת חזיו ענן ויישובן גשמי נדבות
 להניף על ישבן. (ובטעמי מנהגים דורשים חשון
 מלשון חשרת מים. ולשון מר היינו טפות גשמים